

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/203/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315212744
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2315212744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačaja a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: H. R., nar. X.X.XXXX, adresa trvalého pobytu Y., X. XXXX/XX, zastúpený splnomocnencom: advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., IČO: 36 866 296, adresa sídla Šaľa, Štúrova 42, proti žalovanému: 1/ G. Y., nar. X.X.XXXX, adresa trvalého pobytu Y., G. XX, a žalovanému 2/ C. Y., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu Y., G. XX, obaja zastúpení splnomocnencom: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 264 750, adresa sídla Bratislava, Stará Vajnorská 37, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 22. mája 2017 č.k. 10C/438/2015-97 takto

rozhodol:

- I. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje s tým, že z výroku I. rozsudku sa vypúšťa znenie „spoločne a nerozdielne“.
- II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému 1/ a 2/ náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1 Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne spolu s osobami užívajúcimi nehnuteľnosť vypratať a odovzdať ju žalobcovi a to byt číslo X, na X. poschodí, vo vchode XX, spolu s príslušenstvom bytu, nachádzajúceho sa v bytovom dome súpisné číslo XXXX, postavenom na pozemku parcela registra "C" číslo 3080/40, 3080/41 a 3080/42 nachádzajúcej sa v katastrálnom území Y., obec Y., okres Y., zapísanej na LV číslo XXXX, vedenom Okresným úradom Y., katastrálny odbor do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

1.2.1 Z vykonaného dokazovania mal za dokázané, že žalobcovi a jeho manželke bol pridelený do spoločného osobného užívania byt v správe S. D., prevádzka Y., ktorého vlastníkom bol O. Ešte pred rozvodom ich manželstva manželka žalobcu opustila spoločnú domácnosť s úmyslom sa do bytu viac nevrátiť, čo potvrdila aj v priebehu rozvodového konania. Z uvedeného dôvodu došlo k zániku práva spoločného osobného užívania bytu. Výlučným užívateľom bytu podľa § 181 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník) a neskôr výlučným nájomcom bytu (od 1. januára 1993 podľa § 868 a § 871 O.z.) sa stal žalobca a jeho nájom k predmetnému bytu trval aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Z dokazovania totiž nevyplývalo, že by žalobca nájom bytu vypovedal, prípadne, že by došlo k zániku nájmu žalobcu k tomuto bytu dohodou s vlastníkom bytu.

1.2.2 Žalobca na základe dohody so žalovanými týmto prenechal byt do užívania.

1.2.3 Okresný súd Galanta rozsudkom z 25. apríla 2013 č.k. 26C/166/2011-42 určil, že žalobcovia (v tomto konaní žalovaní) sú nájomcami predmetného bytu. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 3. decembra 2014 č.k. 10Co/169/2013-228 zmenil práve citovaný rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a to tak, že žalobu žalobcov zamietol. V rozhodnutí konštatoval, že z dokazovania vyplynulo, že žalovaný 2/ (v tomto konaní žalobca) sa stal výlučným osobným užívateľom a neskôr aj výlučným nájomcom sporného bytu a žalobcovia (v tomto konaní žalovaní) nepreukázali, že im svedčí právo nájmu predmetného bytu.

1.2.4 Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom z 28. septembra 2016 vo veci vedenej pod spisovou značkou 7Cdo/73/2016 dovolanie žalobcov (v tomto konaní žalovaných) voči práve citovanému rozsudku Krajského súdu v Trnave zamietol. V odôvodnení skonštatoval, že podľa § 175 ods. 1 O.z. platného v čase pridelenia bytu sám žalovaný 2/ a jeho manželka (v tomto konaní žalobca a jeho bývalá manželka) stali spoločnými užívateľmi bytu s tým, že pokiaľ manželka žalovaného 2/ byt opustila po rozvoде manželstva v roku 1990 výlučným užívateľom bytu podľa § 181 O.z. sa stal žalovaný 2/ (v tomto konaní žalobca). Okrem toho v predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej skonštatoval, že nie je možné stotožniť sa s tvrdeniami žalobcov (v tomto konaní žalovaných) o ich dobromyseľnosti, o nadobudnutí presvedčenia, že sa predtým, ich inak nejasné, respektíve neexistujúce právo malo zmeniť na právo nájmu bytu, že dobromyseľnosť mal súd posudzovať vo vzťahu ku konaniu žalovaného 1/ (vlastníka bytu), ktorý ich ponechal v užívaní bytu po skončení domnelého vzťahu a predpisoval nájomné, ako aj úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu.

1.3 Vec právne posúdil podľa § 684 O.z. ako právo nájomcu bytu (žalobcu) na ochranu jeho nájomných práv (právy vyplývajúcej mu z nájmu bytu) voči tretím osobám (žalovaným), ktoré si uplatňujú k predmetnému bytu práva, ktoré sú nezlučiteľné s právami nájomcu.

1.4 Súd prvej inštancie napokon dospel k záveru, že žaloba žalobcu o vypratanie žalovaných z bytu ktorého je žalobca nájomcom je dôvodná, nakoľko žalovaní užívajú byt bez právneho dôvodu. V odôvodnení ďalej uviedol, že jedinou ochranou žalovaných bola námietka nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných. V tejto súvislosti ďalej dodal, že právo žalobcu na užívanie bytu ako nájomcu bolo potvrdené právoplatným rozsudkom Okresného súdu Galanta z 25. apríla 2013 č.k. 26C/166/2011-142 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 3. decembra 2014 č.k. 10Co/169/2013-228, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. januára 2015 a vykonateľnosť 31. januára 2015.

1.5 O trovách konania rozhodol tak, že v žalobcovi priznal voči žalovaným náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 1 C.s.p. (zákon číslo 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 1. júla 2016) a vecne vznikom nároku žalobcu na plnú náhradu trov konania pre jeho plný úspech v konaní.

2.1 Rozsudok napadli riadnym a včasným odvolaním žalovaní s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby žalobcu, vniac súd prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.).

2.2 Žalobca nepreukázal v konaní aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, keď nepreukázal ním tvrdenú existenciu nájomného vzťahu. Pokiaľ súd prvej inštancie v rozsudku konštatuje že rozsudkami bolo určené, že žalobca je nájomcom bytu, takéto jeho tvrdenie je potrebné považovať za nepravdivé, nakoľko predmetom predmetných konaní nebolo určenie existencie nájomného vzťahu žalobcu, ale naopak, určenie nájomného vzťahu žalovaných. Podľa právnej úpravy platnej v čase domnelého vzniku práva osobného užívania bytu žalobcovi, ktoré by sa podľa § 868 O.z. v spojení s § 871 O.z. mohlo následne transformovať na právo nájmu bytu, t. j. podľa znenia § 154 ods. 1 a § 155 ods. 1 O.z. mohlo takéto právo vzniknúť až a iba uzatvorením dohody o odovzdaní a prevzatí bytu. Existencia takejto dohody minimálne vo forme zápisnice o odovzdaní a prevzatí bytu v konaní preukázaná nebola.

2.3 Žalobca zároveň neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných 1/ a 2/, a to svoje tvrdenie, že predmetný byt užívajú, a teda mu bránia vo výkone jeho domnelého práva nájmu bytu, teda že žalovaní sú v zmysle § 126 ods. 1 O.z. osobami, ktorému vec ako oprávnenému držiteľovi neprávom zadržujú, pričom ani napadnutý rozsudok napriek tomu, že v bode 20. uvádza, že žalovaní pasívnu legitímáciu namietali, neuvádza v odôvodnení jediný dôkaz, z ktorého by táto skutočnosť bola preukázaná. Rovnako nie je daná pasívna solidarita žalovaných.

3. Žalobca odvolanie nepodal a vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu žalovaných navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, stotožniac sa so závermi súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o námietku žalovaných o nepreukázaní aktívnej legitímácie žalobcu ďalej uviedol, že žalobu podal z dôvodu, že vlastníkom bytu - mesto Y. žalobu na vypratanie proti žalovaným v rozhodnom čase nepodával a teda bol oprávnený domáhať sa ochrany práv tzv. publiciánskou žalobou podľa § 126 ods. 2 O.z. (poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.12.2001 spis. zn. 26Cdo/446/2001). Pokiaľ ide o námietku nepreukázania pasívnej legitímácie žalovaných žalobca vo svojom vyjadrení ďalej dôvodil, že žalovaní počas vedenia sporu nikdy nespochybnili tvrdenie žalobcu, že byt majúci sa vypratať aj užívajú. Išlo medzi stranami sporu teda o tvrdenie podľa § 151 ods. 1 C.s.p., ktoré sa stalo pre súd prvej inštancie nesporné. Akákoľvek zmena v tomto tvrdení nebola žalovanými produkovaná ani v podanom odvolaní, pričom žalovaní iba tvrdia, že súd uvedené neskúmal. Je potrebné aplikovať aj ustanovenie § 153 C.s.p. s tým, že ak žalovaní počas konania nespochybnili, že byt užívajú, potom nemôže byť na takéto tvrdenie vzatý zreteľ ani v odvolacom konaní. Tento odvolací dôvod je irelevantný a to aj s poukazom na § 383 C.s.p..

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (až na jeho zrejmu nesprávnosť ohľadom uloženia povinnosti žalovaným vypratať byt ako spoločne a nerozdielne zviazaným), v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p..

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/438/2015-97 je žaloba nájomcu o vypratanie nehnuteľnosti a jej odovzdanie žalobcovi a to bytu číslo X, na X. poschodí, vo vchode XX, spolu s príslušenstvom bytu, nachádzajúceho sa v bytovom dome súpisné číslo XXXX, postavenom na pozemku parcela registra "C" číslo 3080/40, 3080/41 a 3080/42 nachádzajúcej sa v katastrálnom území Y., obec Y., okres Y., zapísanej na LV číslo XXXX, vedenom Okresným úradom Y., katastrálny odbor do 15 dní od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že žalovaní 1/ a 2/ užívajú túto nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaných bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, potom čo na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, z ktorých dôvodov následne nesprávne vo veci uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť vyššie citovanú nehnuteľnosť vypratať a nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predstretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalovaných s takýmito dôvodmi, a

tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9.1 Pokiaľ námietku smerujú k právnomu posúdeniu veci odvolací súd uvádza:

Podľa § 126 ods. 1 a 2 O.z., vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje (1). Obdobné práva na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba (2).

9.2 Podľa § 154 ods.1 O.z. (v znení účinnom k 23.9.1988 - k času pridelenia sporného bytu žalobcovi a jeho manželke), rozhodnutím o pridelení bytu vydaným miestnym národným výborom alebo iným orgánom príslušným podľa predpisov o hospodárení s bytmi alebo inými skutočnosťami ustanovenými týmto zákonom vznikne občanovi právo, aby s ním organizácia uzavrela dohodu o odovzdaní a prevzatí bytu.

9.3 Podľa § 155 ods. 1 a 2 O.z. (v znení účinnom k 23.9.1988), právo užívať byt vznikne dohodou o odovzdaní a prevzatí bytu dojednanou medzi organizáciou a občanom (1). O dohode o odovzdaní a prevzatí bytu sa spíše zápisnica, ktorú podpíše ten, kto konal za organizáciu, a občan, ktorý s organizáciou dohodu uzavrel. V zápisnici musia byť najmä uvedené rozhodnutie o pridelení bytu, predmet a rozsah práva užívať byt včítane jeho príslušenstva, určená výška úhrady za užívanie a za služby, prípadne uvedený spôsob určenia úhrady, a popísaný stav bytu. Organizácia je povinná vydať občanovi odpis zápisnice (2).

9.4 V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že pre uzatvorenie takejto dohody zákon nevyžadoval písomnú formu a postačujúcim bolo, napríklad aj odovzдание užívateľovi kľúčov od bytu.

9.5 Podľa § 871 ods.1 O.z. (v znení účinnom od 1.1.1992), právo osobného užívania bytu a právo užívania iných obytných miestností a miestností neslúžiacich na bývanie vznikuté podľa doterajších predpisov, ktoré trvá ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa mení dňom účinnosti tohto zákona na nájom. Spoločné užívanie bytu a spoločné užívanie bytu manželmi sa mení na spoločný nájom.

9.6 Podľa § 663 O.z., nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky.

9.7 Podľa § 684 O.z., ak tretia osoba uplatňuje k veci práva, ktoré sú nezlučiteľné s právami nájomcu, je prenajímateľ povinný urobiť potrebné právne opatrenia na jeho ochranu. Ak tak prenajímateľ v primeranej lehote neurobí alebo, ak nie sú jeho opatrenia úspešné, môže nájomca odstúpiť od zmluvy.

9.8 Podľa § 710 ods. 1 O.z., nájom bytu zanikne dohodou medzi prenajímateľom a nájomcom alebo písomnou výpoveďou a podľa odseku 2, ak bol nájom bytu dohodnutý na určitý čas, zanikne tiež uplynutím tohto času, pričom ustanovenie § 676 ods. 2 neplatí pre zánik nájmu bytu.

9.9 Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že takáto námietka žalovaných neobstojí, nakoľko súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy a to § 126 ods. 1 a 2, § 663, § 684 a § 710 ods. 1 O.z. a ich obsah správne aj interpretoval. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nároky žalobcu bolo potrebné posúdiť ako nároky nájomcu bytu (osoby, ktorá je oprávnená byť titulom nájmu užívať) na ochranu voči tretím osobám - žalovaným 1/ a 2/ ktorí neoprávnene do jeho práva nájmu zasahujú a to tým že užívajú byt prenechaný do užívania/nájmu žalobcovi bez právneho dôvodu.

10.1 Pokiaľ ide o námietku o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie tejto žaloby z dôvodu, že tento nepreukázal ním tvrdenú existenciu nájomného vzťahu k vypratáť sa majúcej nehnuteľnosti odvolací súd dodáva:

Aktívnu legitímáciu na podanie vypratávacej žaloby má nielen vlastník ale aj osoba, ktorá je oprávnená mať vec u seba ako oprávnený užívateľ. Žaloba o vydanie veci - vypratanie nehnuteľnosti je žalobou z lepšieho práva a žalobcovi stačí preukázať oprávnenú držbu alebo oprávnené užívanie veci. Na

žalovanom potom spočíva preukázanie skutočnosti, na ktorých existenciu viaže vznik lepšieho práva k veci - nehnuteľnosti, než aké svedčia žalobcovia.

10.2 V prípade žaloby na vypratanie bytu voči osobe, ktorá ho užíva so súhlasom nájomcu, ako to bolo aj v prejednávanej veci, počas trvania nájomného pomeru k bytu je na vypratanie osoby byvajúcej v byte bez právneho dôvodu aktívne legitimovaný zásadne len nájomca bytu, nie prenajímateľ, aj keď je vlastníkom domu v ktorom sa nachádza vypratávaný byt (tu pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 15.10.2004 spis. zn. 26Cdo 1640/2003 a z 31.5.2001 spis. zn. 20Cdo 1230/1999).

11. Pokiaľ ide o námietku nepreukázania nájomného pomeru medzi žalobcom a vlastníkom bytu odvolací súd dodáva:

Skutkové zistenia súdu prvej inštancie ohľadne existencie predmetu a výsledkov predchádzajúcich konaní na Okresnom súde Galanta vedenom po sp. zn. 26C/166/2011, na Krajskom súde v Trnave vedenom pod sp.zn. 10Co 169/2013 a na Najvyššom súde SR vedenom pod sp.zn. 7Cdo 73/2016 sú popísané v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, tieto neboli medzi stranami sporné a preto z nich vychádzal aj odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní. Z uvedených rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že súdy ako predbežnú otázku pre svoje rozhodnutie skúmali existenciu nájomného pomeru žalovaného 2/ (v tomto konaní žalobcu) k predmetnému bytu, nakoľko žalobcovia (v tomto konaní žalovaní 1/ a 2/ odvodzovali svoje právo nájmu práve od práva žalovaného 2/ (v tomto konaní žalobcu), ktorý im mal ako nájomca bytu tento prenechať do užívania a napriek námietke o neexistencii písomnej zápisnice o odovzdaní a prevzatí bytu vznesenej už v týchto konaniach žalobcami (v tomto konaní žalovanými 1/ a 2/) mali jednoznačne za preukázané, že žalovanému 2/ a jeho manželke H. (v tomto konaní žalobcovia a jeho bývalej manželke) bol podľa § 18 zákona číslo 41/1964 Zb. o hospodárení s bytmi rozhodnutím z 23. septembra 1988 pridelený byt pozostávajúci z dvoch izieb, kuchyne a príslušenstva v Y., na H. ulici číslo XXXX/XX, číslo bytu X na X. poschodí - vypratať sa majúca nehnuteľnosť. J. § 175 ods. 1 O.z. platného v čase pridelenia bytu sa žalovaný 2/ a jeho manželka stali spoločnými užívateľmi bytu. Manželka žalovaného 2/ pred rozvodovým konaním opustila spoločnú domácnosť s úmyslom viac sa do bytu nevrátiť a tak výlučným užívateľom bytu podľa § 181 O.z. účinného v tom čase sa stal žalovaný 2/ - teda žalobca v tomto konaní. Keďže z dokazovania nebola preukázaná dohoda o skončení nájmu bytu alebo písomná výpoveď žalovaný 2/ (žalobca v tomto konaní) je i naďalej nájomcom predmetného bytu - uzavrel NS SR (tu pozri napr. bod 19. rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2016 spisovej značky 7Cdo 73/2016). Žalovaní v odvolaní relevantne nespochybnili takéto jednoznačné závery súdov a preto ich námietka o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu v tomto konaní nemohla obstať.

12.1 Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej legitimácie žalovaných odvolací súd dodáva: Podľa § 149 C.s.p., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

12.2 Podľa § 151 ods. 1 C.s.p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné.

12.3 Podľa § 154 C.s.p., prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

12.4 Podľa § 366 C.s.p., prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok (a), sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu (b), má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (c), alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (d).

12.5 Z obsahu spisu súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalobca v žalobe jednoznačne tvrdil (použil prostriedok procesného útoku), že žalovaní užívajú predmetný byt bez právneho dôvodu, pričom žalovaní takéto jeho skutkové tvrdenie žiadnym spôsobom nepopreli (vecne sa k žalobe a skutkovým tvrdeniam žalobcu v nej uvedeným vyjadrili len podaním zo 4.8.2015, doručeným súdu prvej inštancie 4.8.2015, v ktorom namietali nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu a údajnú nevykonateľnosť

žalobného petitu). Súd prvej inštancie potom správne postupom podľa § 151 ods. 1 C.s.p. považoval takéto skutkové tvrdenie za nesporné a pri rozhodnutí z neho vychádzal.

12.6 Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že jedinou ochranou žalovaných bola námietka nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných, stalo sa tak celkom určite chybou v písaní, nakoľko pravdou je, že jedinou ochranou žalovaných bola námietka nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu a nie nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných, ako je to uvedené v odôvodnení rozsudku. Ani takéto chyby v písaní v rozsudku súdu prvej inštancie, prípadne námietka o neodôvodnení takto chybné uvedenie záveru súdu prvej inštancie však nemení nič na správnosti odvolaním napádaného rozsudku.

12.7 Pokiaľ žalovaní takéto prostriedky procesnej obrany vzniesli až v podanom odvolaní a nešlo o zákonom prípustné novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p., odvolací súd na ne neprihliadol.

12.8 Pre poriadok a odvolací súd ďalej dodáva, že požiadavka na žalobcu, aby dokazoval existenciu užívania u žalovaných do momentu vydania rozhodnutia súdu, by znamenala jeho zaťaženie nemožným dôkazom (probatio diabolica). Nejde tu totiž o neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ale o jeho "presah" ku dňu rozhodovania súdu, pričom uvedenú povinnosť by žalobca v mnohých prípadoch bez súčinnosti žalovaných objektívne nemohol ani splniť, hoci inak by splnil povinnosť preukázať držbu (detenciu), respektíve užívanie nehnuteľnosti žalovanými. Z tohto dôvodu judikatúra vyvodila, že žalobca je v konaní o vydanie veci príp. vypratanie nehnuteľnosti povinný preukázať, že žalovaní pred podaním žaloby veci skutočne užívali (nadobudli držbu veci), nie však existenciu užívania vypratať sa majúcej nehnuteľnosti žalovanými v čase súdneho konania. Dôkazné bremeno o zániku užívania nehnuteľnosti žalovanými (strate držby veci) spočíva na žalovanom (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo 14.11.2007, spis. zn. 28Cdo 4178/2007). Procesnoprávna teória potom v súvislosti s tým vyvodzuje, že vypratávacia žaloba smeruje proti tomu (pasívna legitímácia), kto umiestnil do nehnuteľnosti (bytu) svoje veci. Nehnuteľnosť je vyprataná vtedy, ak nepovinný odstránil nielen všetky veci, ktoré v nej boli umiestnené, ale až vtedy, keď ju urobil prístupnou oprávnenému (odovzdal mu kľúče, odstránil uzávery a podobne).

13.1 Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej solidarity žalovaných odvolací súd uvádza:

Podľa § 511 O.z. ods. 1, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo, ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden z dlžníkov povinnosť ostatných zanikne.

13.2 Podstata pasívnej solidarity spočíva v tom, že viac dlžníkov má splniť dlh tomu istému veriteľovi tak, že veriteľ je oprávnený požadovať splnenie od ktoréhokoľvek z nich bez zreteľa na ich vzájomný vnútorný podiel na dlhu. Všetci dlžníci sú tu teda povinní poskytnúť jedno a to isté plnenie a veriteľ môže vyžadovať od ktoréhokoľvek z nich až do prevzatia celého plnenia. Pasívna solidarita vychádza zo zásady, že ak celý dlh splnil len jeden zo spoludlžníkov, povinnosť ostatných dlžníkov zanikne (platí tu zásada "jeden za všetkých a všetci za jedného"). Účelom pasívnej solidarity je zabezpečiť uspokojenie pohľadávky veriteľa tým, že sa jej môže domáhať z majetku viacerých osôb (nemôže mu byť na ujmu platobná neschopnosť niektorého z dlžníkov) a zároveň uľahčiť jej uplatnenie (veriteľ si môže zvoliť taký postup a spôsob uplatnenia pohľadávky, ktorý považuje za svojho hľadiska za najvýhodnejších).

13.3 Platná právna úprava zakotvená v § 511 O.z. pripúšťa solidaritu iba v tých prípadoch, kde je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté, že viacerí dlžníci majú tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne. V súvislosti s rozhodovaním o nárokoch na vypratanie nehnuteľnosti podľa § 126 O.z. by bolo možné založiť solidaritu súdnym výrokom iba vtedy, ak by bola podložená osobitným ustanovením. Nakoľko predmetné ustanovenie podklad pre takéto rozhodnutie nedáva, súd prvej inštancie nemohol vysloviť povinnosť žalovaného 1/ a žalovaného 2/ vypratať nehnuteľnosť a odovzdať ju žalobcovi ako povinnosť solidárnu. V žalobe o vypratanie bytu, opierajúcej sa o tvrdenie, že obaja žalovaní užívajú byt bez právneho dôvodu, nie je možné procesné spoločenstvo žalovaných podriaďiť pod § 91 ods. 2 O.s.p. (procesného predpisu účinného v čase začatia konania), respektíve § 77 ods. 1 C.s.p., nakoľko v spore nejde o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na strane žalovanej (tu pozri aj

C.H.BECK č. C 68/2000). Ust. § 145 O.z. upravujúce hmotnoprávne úkony manželov týkajúce sa spoločných vecí nie je možné použiť, nakoľko v prejednávanej veci nešlo o právny úkon manželov týkajúci sa spoločných vecí, prípadne spoločných práv patriacich do BSM. Z konania totiž vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ užívali vypratať sa majúci byt bez právneho dôvodu, teda ich povinnosť byt vypratať vznikla nie z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo práv, ale pre neexistenciu práva a teda aj neexistenciu spoločného práva. Preto odvolací súd v rozsudku súdu prvej inštancie opravil zrejmu nesprávnosť a to v časti uloženia povinnosti žalovaným byt vypratať a odovzdať žalobcovi (224 C.s.p.) vypustením slovného spojenia „spoločne a nerozdielne“, zakladajúceho súdnym rozhodnutím solidaritu povinnosti/závazku žalovaných napriek tomu, že táto nevyplývala z hmotného práva.

14.1 Pokiaľ ide o námietku o riadnom neodôvodnení rozsudku odvolací súd uvádza:

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

14.2 Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalovaných, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, preto nemohla obstáť.

15. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o náhrade trov konania.

16.1 Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

16.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

16.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

17. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).